

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Žalm 84

Text: **Ž 84, 11** /Kralický:/ *Nebo lepší jest den v síňcích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.*

Jako malý kluk jsem často chodil se svými rodiči na návštěvu „ke staříčkům na paseky“. Staříček, jak jsme mu říkali, se narodil ve Stříteži na dolním konci a v 15 letech se s rodiči přestěhoval do Růžďky. Tam se později stal kurátorem růždeckého sboru a starostou. A on měl v „jizbě“ na stěně pověšený verš, myslím, že to byl jeho konfirmační a odtud si jej dodnes pamatuji: „Nebo lepší jest den v síňcích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.“ Už tenkrát ve mně ten verš vyvolával příjemné pocity, protože ve staříčkově chalupě bývaly velmi vysoké prahy a já jsem na nich strašně rád sedával. A tak pro mě nebylo zatěžko si představit, že sedět u prahu Hospodinova domu je velmi příjemné.

Ovšem jistě mi dáte za pravdu, že mnohé křesťanské rodiny se potýkají s problémem, že pro jejich potomky, děti nebo vnoučata, jsou příjemnější spíše ty „stánky bezbožníků“ než tvrdá kostelní lavice. Možná i vy, bratři a sestry, si lámete hlavu s tím, jak ty svoje děti přimět k chození do kostela, jak v nich vzbudit lásku k domu Hospodinovu. Lidé stále méně nacházejí cestu do shromáždění církve a neděle bez bohoslužeb pro ně není žádnou tragédií. Co se s tím dá dělat? Jak je přesvědčit, že ten jeden den v týdnu, ta jedna hodina strávená v kostele je lepší než jinde tisíc? Dají si říci, dají se přesvědčit? Jde to vůbec?

Řeknu to jinak. Ne, že to nejde. Nýbrž nejde o to. Nejde v posledu o to, aby lidé víc chodili do kostela. Ani nejde o to, aby nás bylo v kostele víc. Jde o to, aby lidé poznali Boží lásku, aby zakusili Boží moc a Boží přítomnost ve svém životě, a zamilovali si Pána Boha. A jestliže si zamilují Pána Boha, pak jim už nemusíme říkat, aby přišli do shromáždění, protože člověk vždycky jde tam, kam ho srdce táhne. Pak řeknou jako dvanáctiletý Ježíš: „Já musím být v domě svého Otce.“

Vzbudit víru a lásku k Bohu u našich bližních nemůžeme. My jim můžeme pouze svědčit o Boží lásce. Svědčit tak, aby oni sami mohli vidět, zda se v našem životě víra nějak osvědčuje, zda nám je k něčemu dobrému nebo ne. Chceme-li např., aby se už malé děti začaly ptát po Bohu, tak nesmí být Bůh v našich rodinách tabu. Je třeba o něm přirozeně mluvit a nebát se otázek. Důležitější je přitom upřímnost než správná odpověď. Když něco nevím, tak řeknu: „Nevím, jak to je, tápu a hledám, ale je to vzrušující!“ Předávání evangelia nemá nic společného s moralizováním, mentorováním a už z principu nemůže být motivováno snahou mít za každou cenu pravdu. Ten, komu zvěstujeme evangelium, musí chápat, že nám jde o něj a ne o nás. Pro rodiče to znamená uvědomit si, že ani děti nelze k víře nutit, protože se tím zpravidla dosáhne pravý opak, totiž že takové děti, jakmile se od rodičů oprostí, už nikdy do kostela nevkročí. Jestliže vychováme v dítěti představu, že návštěva kostela je obtěžující nepřijemná povinnost, při první příležitosti, která se mu naskytne, se bude snažit této povinnosti zbavit jako nějakého břemene. Pak, když takové děti dorostou, tak velmi ochotně dovezou autem dědečka a babičku v neděli do kostela, počkají na ně v autě venku a zase je odvezou zpátky, protože to pro ně zůstává morální povinností, ale do kostela nevkročí. Nemají důvod. Taková výchova se zcela minula cílem. Takto vychovaní lidé totiž nepoznali společenství víry jako svou životní potřebu. Nezakusili tu vzrušující víru, která odpovídá jejich aktuálním potřebám. Nešetkali se s vírou, která by jim v jejich starostech byla nějakou pomocí. Často se setkali pouze s křesťany, kteří jim slibovali rychlá a laciná řešení a „zaručené recepty“ na šťastný život. Ale to není víra, to je křesťanský populismus.

Jiné znetvoření víry představuje zkušenost, že víra je něco svazujícího a omezujícího, co nelze v životě běžně aplikovat. O takovou víru lidé nestojí. Protože ty „stánky bezbožníků“ pro ně budou vždycky vypadat lákavěji a budou je považovat za to, co je „lepší“.

Pro bytostné přijetí víry je zásadní, aby s ní měl člověk osobní zkušenost a nějakým způsobem zakusil, že je opravdu lepší milovat Hospodina a že lepší, užitečnější a prospěšnější je den v „síňcích Hospodinových“ než tisíce jinde. Jsou rodiče, kteří se pokoušejí vést své děti k víře tak, že jim zakazují určité věci. Neustále dítě napomínají slovy: To nesmíš, to nesmíš! Říkají: věřící člověk nesmí to a ono, nesmí chodit tam a tam. Nesmí lhát, krást, atd. Jenže to, co se prezentuje jako zakázané ovoce, působí naopak lákavě jako dobré ovoce. A víra mu to „dobré“ chce vzít! Bodejt', že o takovou člověk víru nestojí. K osobní víře vede pouze zkušenost, že to lepší, je právě ta víra. Že lépe je poslouchat Boha než lidi. Že lepší je den v síňcích Hospodinových, než jinde tisíc. Já osobně, když se mě někdo zeptá, proč věřím, proč se snažím dodržovat desatero, proč se nechávám ovlivňovat vírou v Boha, tak řeknu jednoduše: Protože je to lepší! Lepší je věřit než nevěřit. Lepší je chodit do kostela než nechodit. Lepší je držet se Božích řádů než čehokoliv jiného. Milovat Hospodina je jako šťastně se oženit nebo vdát. Držet se Božích řádů je jako konečně najít správný směr v životě, který vede ke kýženému cíli. Kdo pozná Boží lásku a zakusí, že všechno, co nám Bůh v Ježíši Kristu dává, je z jeho lásky k nám, ten poznal něco lepšího, než co lze běžně ve světě najít.

Bratři a sestry, úkolem církve není lidi kárat za jejich hříchy a brát jim jejich rozkoše a slasti a hrozit jim Božím soudem. My máme vydávat svědectví. Svědectví víry znamená ne brát, ale naopak dávat. Nabízet. Nabídnout něco lepšího, něco, kvůli čemu je člověk ochoten vzdát se svého dosavadního způsobu života. Na nás má být patrné, co zpívali naši otcové – že Kristus nám za škody stojí. S lidmi, kteří žijí bez Boha je to podobné, jako když pes drží v zubech starou suchou kost, a myslí si, jakou nemá dobrotu. Když mu ji budete chtít vzít, tak na vás bude vrčet, štěkat a možná, že vás i pokouše. Když mu ale podáte pořádný kus masa, tak tu kost sám pustí a už si jí nebude všímat. Víra, to je takový pořádný kus masa, vedle kterého všechno ostatní vypadá jen jako ohlodané kosti.

Bratři a sestry, právě takto prožívá víru v Boha žalmista. Jako něco žádostivého, okouzlujícího, co skutečně člověka naplňuje. Jen si to poslechněte znovu: „Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů! Má duše zmírání steskem po Hospodinových nádvořích ... Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť.“ To je přece to nejlepší svědectví, to nejlepší vysvědčení pro víru. Když duše zmírání steskem po Hospodinu. Když upřímně vyznávám, co pro mě víra v životě znamená.

Všimněte si, že žalmistovo vyznávání víry v Hospodina je velmi pozitivní. Žalmista si nemůže vynachválit Boží blízkost a pěje chvalozpěv Hospodinu, který je pro něj vším. A právě toto pozitivní vyznávání, tato chvála na Hospodina je způsobem, jak se žalmistova víra dere z nitra srdce až na povrch a projevuje se až nakažlivou radostí z účasti na bohoslužbách v Božím domě. Kéž by i naše vyznávání víry mělo tento pozitivní náboj. Nemusí to být jen slova, ale i náš úsměv, náš přístup k věci, náš způsob vidění světa, který máme vepsaný v očích. To vše svědčí o tom, že „den v tvých nádvořích je lepší než tisíce jinde; raději chci stát před prahem domu svého Boha, než prodlévat v stanech svévolnosti, vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně. Hospodine zástupů, blaze člověku, jenž doufá v tebe!

Modlitba: *Pane Ježíši, dal jsi nám poznat, jak dobré je být s tebou kolem tvého slova. Dej, ať je naše víra taková, aby i druhým lidem dobře s námi. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, vyslyš přímlyny za naše blízké a milé, kteří nám leží na srdci. Myslíme na své souvěrné, ale i na ty, kteří naši víru nesdílejí. Prosíme za všechny hledající a toužící po víře v tebe, i když to třeba nedovedou vyjádřit. Myslíme i na své děti a vnoučata. Často nevíme, jak se s nimi bavit víře. Prosíme, uť nás nepochybovat o víře druhých lidí, naopak vystavuj zkušákám tu naši. Dej, ať se v našem sborovém společenství cítí všichni jako ve svém druhém domově. Prosíme, zmocňuj své služebníky ke službě, aby jejich snaha byla smysluplná a užitečná. Dej, ať jsme jako jedna velká rodina tvých dětí, které drží spolu, protože mají jednoho nebeského Otce. Amen.*